

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martiniano, Zosimo, Maroni, Eustathio. 124.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

φύτῳ ἀπόδος, εἰκότως καὶ Εὐσέβιος
πλείον ἑκείνων ἠρηνοδοτῶν ἂν εἴη δι-
χῆρος.

Λαμπητίῳ ἑπισκόπῳ. ρκβ.

Ἀποδέχουμαι μὲν σου τὸν θάου ζήλον,
ὅτι πλείον ἱερωσύνην ὑβελίζομένην ὑπὸ
Εὐσεβίῳ τῷ κατ' ἀντίφρασιν τῆς εὐ-
σεβείας ἕως ἑαυτὸν κεκληνός, θεώ-
μενος ἀθανάκτει. ἰεζῶν γὰρ ἱερωσύνης
ἀνάξιος ὠν, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς ταύτην
εἰσεκόμασεν, ἐκ τῶν καὶ τοῖς ἑπιτυ-
χοῦσιν αὐτῶν νέμει, εὐωνον καὶ πεπα-
τημένον φάσμα, πλείον θείων λειτουργ-
ῶν ἢ γέμερος. ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν θείων καὶ
ἀδελφῶν ταύτων ἀνηκεκέρτη, τῶν νυκ-
τῶν μακροθυμοῦσι, ἵν' εἰς μετάνοιαν
τοῦς πᾶσινας ἀγάγη, ἕσπερον δὲ οὐκ
οἶσσι πὰ γινόμενα, ἀλλ' ἀφορήτως
οὐλοῦσι τὰς κολάσεις. ἑαυτῶν ἑπι-
μελόμενοι τὰς ἡσυχίας ἀγαθῶν. εἰ μὲν
γὰρ ἦν τι ἐκ τῶν παρησιάζομαι κέρ-
δος, εἴδει ἂν παρεχώρησα, καὶ τοὶ διὰ
τοῦτο πολλάκις ἑπιβουλεύεις. ἀλλ' ἐ-
πειδὴ σιγῆς ὁ χεῖρος, ἀναμείνω μὲν τὸ
κλειπν.

Μάρωνι. ρκγ.

Μὴ τῶν συγνώμης τυχεῖν προσδο-
χῶν, ἀλλ' ἀπαντὲς πλημμελεῖς ἀλλὰ τῶν
μὴ πλημμελεῖν πλείον ἀσφάλεια ποιεί-
ς. πολλοὶ γὰρ τῆν προσδοκίαν τῆς
συγνώμης, πολλὰ δράσαντες, τῆς συ-
γνώμης διήμαρτον, μήτε γνωσιμαχί-
σαντες, μήτε συζητῶντες.

Μαρπνιαῶ, Ζωσίμῳ, Μάρωνι,
Εὐσταθίῳ. ρκδ.

Ἐπειδὴ ὁ θεαπέσιος Παῦλος, τὸ σκεῦος
τῆς ἐκλογῆς, ὁ τῶν τῶν Χριστῶν νοημά-
των ταμίας, ὁ γῆν καὶ θάλασσαν ῥυθμί-
σας, ὁ βαρβάρους φιλοσοφεῖν ἀναπέ-
σας, Ἑλλήνων χεῖρας ἀπεφῆνατο εἶναι
τοῦς τῶν πέλας ὀλιγοροῦντας φήσας,
εἰ δὲ πῶς τῶν ἰδίων, καὶ μάλα τῶν

fuæ gradum peccatum reddit. Quocirca
si is qui semen dedit, stirpium causa est,
meritò quoque Eusebium maioribus lu-
ctibus ac lamentis, quàm illos prosequi
conuenit.

Lampetio Episcopo. 122.

Diuinum quidem tuum zelum probo,
qui sacerdotij dignitatem ab Eusebio (qui
per antiphrasim à pietate sibi nomen im-
posuit) contumelia affici perspiciebat, indi-
gneris ac stomacheris. Nam quia cùm sa-
cerdotio indignus esset, nescio quo pacto
in illud irrupit: hinc fit, ut quibusuis etiam
illud tribuat, vilem scilicet ac protritam
quandam rem diuinum ministerium exi-
stimans. Verùm quoniam hæc ad diuinũ
& incorruptum iudicem spectant, qui
nunc quidem animi æquitate ac lenitate
utitur, ut peccantes ad pœnitentiam ad-
ducatur, postea autem ea, quæ sunt minimè
feret, verùm intolerandos cruciatus con-
stituet, nostros ipsi animos curantes que-
rem agamus. Nam si quis fructus ex re-
prehendēdi libertate oriretur, nemini ipse
hac in re cessissem, etiam si ob eam causam
insidiis perfæpe appetitus. Verùm cùm
hoc tempus silentium postulet, iudicem
expectemus.

Maroni. 123.

Ne consequendæ veniæ spe atque expe-
ctatione perpetuò pecca, verùm à peccato
abstinendo securitatem tibi cõpara. Mul-
ti enim veniæ spe multis sceleribus admis-
sis veniã minimè assecuti sunt: ut qui nec
ad meliorem frugem se receperint, nec
etiam veniam impetrarint.

Martiniano, Zosimo, Maroni,
Eustathio. 124.

Quandoquidem Paulus, vas inquam
illud electionis, ille Christi censuum pro-
mus condus, qui terram ac mare compo-
suit, qui barbaros ad philosophicum vitæ
genus amplectendum adduxit, Gentilibus
deteriores eos esse pronunciauit, qui pro-
ximos negligunt, his verbis utens, Si quis
1. Tim. 5.

X ij

suorum, ac maximè domesticorum curam non habet, fidem negavit, & est infideli deterior: ob eã causam ipse quoque, ut ad vos scriberem, adductus sum. Quid enim hoc loco per curæ vocabulum significari existimatis? An ciborum subministratorem: Equidem enim ipsi animæ curam intelligendam censeo. Quòd si refragemini, sic quoque id quod dixi magis confirmabitur. Nam si de corpore res ita se habet, eumque qui necessariam alimoniam proximo minimè porrigit, Gentilibus crudeliorem esse pronunciauit, qui quod maius ac magis necessarium est, hoc est animæ curam, aspernat, quo tandem loco ponetur. Quamobrem consilio meo parete, atque è furore vestro emergite.

Theodosio Presbytero. 125.

Episcopatus quidem & nomen, & res ipsa, cum diuinum quiddam sit, atque omni alio munere ac dignitate præstantius, paucis quibusdam conuenit, hoc est iis, qui paternam curam, non autem tyrannicam vitæ licentiam, hanc dignitatem esse existimant. Quoniam autem nonnulli eam in imperium, vel potius, si liberè loquendum est, in tyrannidem commutarunt, illud scito, cum conspicuum istud imperiũ maximæque contentione ac dimicatione expetitur, acrem nunc, si aliàs vnquam, sui amorem hominũ pectoribus iniiciat, seque faciliè amantibus fruendum præbeat, apud cordatos omnes viros parui haberi. Siquidem illud pœnam potius pendentium, quam honorem accipientium, esse arbitrantur. Ut plurimum enim aliis præsent, aliis feruunt: aliis imperant, aliis ministrant: alios malè mulctant, aliis commo- dāt: aliis insultant, aliis succubunt: alios metuunt, aliis odio atque acerbitati sunt. Quocirca ne mirum tibi videatur, quòd Hierax Presbyter, vir mente præditus, hoc munus, tanquam grauem quendam ac difficilem morbum defugerit.

οικείων οὐ παρονοεῖ, τὴν πίστιν ἠρνήσασθαι, καὶ ἐπι-ἀπιτεῖ χειρῶν. Ἄξιον τοῦτο καὶ αὐτὸς ὅτι τὸ γράψαι ὑμῖν παροήθησεν. τί γὰρ ἡγεῖσθαι τὴν παρονοίαν ἐπιταῦθα δηλοῦν, ἀρα τὴν τῆς προφῶν χρησίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ ἠγούμην τὴν τῆς ψυχῆς ὀπιμέλειαν. εἰ δ' ἀντεῖποιτε, καὶ ἕτως, ὃ ἔφη, κωρωθήσεται μᾶλλον. εἰ γὰρ περὶ σῶματος τοῦτ' ἔχει, φησὶ, καὶ τὸν μὴ ὀφείοντα τὴν ἀναγκασθαι προφῶν ἑλλήνων ἔφησεν εἶναι ὠμότερον, ὃ τὸ μείζον καὶ ἀναγκαστότερον. φημι, δὴ τὴν τῆς ψυχῆς ὀπιμέλειαν πορορῶν, ποῦ κείσεται. κοῦσθαι δὴ καὶ ἀνεύχαστε ἐκ τῆς μανίας.

Θεοδοσίῳ πρεσβυτέρῳ. ρκε.

Τὸ μὲν τῆς ὀπισκοπῆς καὶ ὄνομα καὶ ἄραγμα θεῖον ὄν, καὶ χρῆσθαι πάσης πολιτείας τε καὶ ἀξίας, ὁλέοις δὲ ποσὶ ἀρεσῶν. τοῖς πατρικῆν κληρονομίαν, ἀλλ' ἔπειτα τὴν αὐτονομίαν εἶναι αὐτὸ ὀνομασθῆναι. ἐπεὶ δὲ εἰς ἀρχὴν, μᾶλλον δὲ, εἰ καὶ μετὰ παρρησίας εἰπῶν, εἰς τυραννίδα αὐτὸ μετεπέστησαν τινεῖ, ἴδιον ὅτι τῆς ἀειβλέπου καὶ ἀειμαχίτης ἀρχῆς, καὶ ἵνα ποτε σφοδρὸν ἐαυτῆς ἔρωτα τοῖς ἀνθρώποις ἐμβαλοῦσιν, καὶ ραδίως ἐαυτῶν τοῖς ἔρωσι παρεχούσιν, μικρὸς αὐτοῖς ἀπασσι τοῖς εὐφροῦσι λόγος τιμωρίας γὰρ διδόντων, ἔπειτα λαμβανόντων ταῦτα εἶναι ἠγούμην, ὡς τὰ πολλὰ γὰρ τῆς μὲν ἀρχῆς τοῖς δὲ δουλεύουσιν, τοῖς μὲν ὀπιτάξουσιν, τοῖς δὲ ὑπηρετῶσιν, καὶ τοῖς μὲν χακῶς ποιῶσιν, τοῖς δὲ χαλῶσιν. τοῖς μὲν ὀπικένται, τοῖς δὲ ὑποπεπλάσθαι, καὶ φοβούντα μὲν ἐκείνους, μισούντα δὲ ἑαυτοῦ τῶν, μὴ θαίμαζε τοιγαρῶν, εἰ καὶ ἱεραξὸς πρεσβύτερος νοῦν ἔχων, ἐφυγε τὸ ἀράγμα, καθὰ τὴν ὁσημα ἀρα-λεῶσιν.

Τιμο-